

Resumé

Ve své práci se zabývám postavením novinářů v situaci ozbrojeného konfliktu. Jde o kategorii osob, jejíž ochrana je v rámci humanitárního práva už mnoho let předmětem diskusí. Zprostředkování informací z dění válečného konfliktu je fenomén, který stále sílí a díky technickým prostředkům se týká stále více i laiků, nikoli jen profesionálů.

Otázka, zda je žádoucí novináře coby zvláštní skupinu osob v situaci válečného konfliktu chránit či nikoli, provázela už přijetí Dodatkových protokolů, zatím posledního pramene ženevského práva. Od té doby se stala předmětem mnoha iniciativ, jejichž cílem je zdůraznit význam a roli novinářů na válečném poli a zajistit jim větší bezpečnost. Na druhou stranu je zřejmé, že novináři a priori nejsou objektem, který by humanitární právo mělo chránit – tedy oběťmi ozbrojeného konfliktu, ať už na straně komatantů, tak civilistů.

Práce se proto snaží v první řadě zmapovat stávající právní úpravu (ztělesněnou zejména ženevským právem) i historický či faktický kontext, z něhož vychází. Ve své druhé části poté představuje a hodnotí různé iniciativy, které na současný právní stav reagují – snaží se postavení novinářů v ozbrojeném konfliktu posílit, nebo naopak považují stávající právní nástroje za dostatečné.

Čtenář by měl mít možnost sám uvážit, jakou roli hrají novináři na válečném poli, zda je proto potřeba jim specifickou ochranu poskytovat a zda pro to vhodným nástrojem právě mezinárodní humanitární právo.